Fiskmåsen. Poetisk vår-kalender för 1853 af E. Sehlstedt

Bokutgåva

Hörbergska boktryckeriet, Stockholm 1853.
Företal.

Då författaren en dag vandrade öfver Riddarhustorget med sitt dyrbara manuskript under armen, mötte han en gammal bekant, som, efter ett dugtigt och vänfast handslag, ropade:

”Nå besitta! jag svär, att det är visor, som du har der i pappersrullen.”

— Rätt gissadt! jag ämnar mig just upp till Tryckeriet derborta, för att göra mitt namn odödligt.

”Hvad kommer boken att heta?” frågade vännen lifligt.

— Det har jag ej ännu tänkt på: Jag vet ej, om det skall bli fogel eller fisk.

”Lyd då mitt råd och kalla den för fiskmåsen sade han, ”isynnerhet som du nu vistas och hafver din varelse på ett ohyggligt skär, längst ut i hafs- bandet, der du troligen aldrig ser annat, än fisk och fiskmåsar, och blir väl sjelf en fiskmåse till slut.”

— Nå så kör för Fiskmåsen! det ena kan vara så godt som det andra, och med hänseende till min nuvarande vistelse-ort, torde den titeln ej vara så oäfven. Tack för ditt goda råd, jag har nu ett hufvudbry mindre, farväl!

Författaren fortsatte sin vandring och mumlade för sig sjelf:

Hvar *fogel* undfått har sin egen tunga,
Att *klyfva näbb* med i naturens sal.
Men det är icke *lärkor* blott som sjunga,
Och *trast* och *siskor*, i den lugna dal.
Nej! öfver stormig våg, med hvita vingen däfven
Af hafvets skum — *fiskmåsar* sjunga äfven.

Min hembygd.

Ett litet luftigt skepp, med hvita segel,
Jag har vid strand, der mina timmar fly.
Det gungar lätt utöfver böljans spegel,
Det seglar kapp med molnen uti sky.
Dess namn är Fantasi: en liten broder,
Som kallas Minne, sitter vid dess roder.

På det jag gungar till min hembygd ofta,
Der vakan hörs i sommarnatten slå,
Der bergen lyfta sig och dalar dofta,
Och norrskens-kronan flammar i det blå.

Ack! när jag tänker, hur Guds stjernor vaka
Kring dina fjell — då längtar jag tillbaka.

Jag älskar dig, och skönt står ock ditt minne,
En stjerna likt vid horisontens rand.
Hvad klart och sol-ljust finnes i mitt sinne,
Det är min kärlek till mitt barndoms-land.
Hon är en blomma, som är född om våren,
Som trotsar hösten, växer till med åren.

En gång jag lekte glad på dina stränder
Och lärde älska dina anletsdrag.
Min barndom bar du ömt på dina händer,
Och lifvet var en vänlig solskensdag;
Och forsens sång och sångerna i skogen —
Allt var mig kärt — och kärleken blef trogen.

Du sköna nordanbygd, du blomsterrika,
Med midnatts-solen och din blåa elf,
Tag mot min helsning, tag min sång tillika,
Fast den är enkel, konstlös som du sjelf!
I dina skogar sjöng jag många gånger;
Af dig jag lärde mina första sånger.

Sångmön.

Jag ej älskar till att segla
Gråtögd öfver tidens haf,
Och att jemt mig förespegla
Lifvet som en dyster graf.
På dess våg jag helst vill gunga
Glad, om ock i stormens ras.
Friskt och muntert vill jag sjunga,
Guppande på min pegas.

Jag naturens gifna order
Följa vill med fröjd och hopp,
Aldrig stämma upp ackorder
Pinsamma för själ och kropp.
Mången kan väl rykte vinna
Med att sjunga smärtans ton;
Men jag vill ej sångmön finna
Ängslig som ett spinnhus-hjon.

Nej min Sångmö! dig ej tvinga!
Blott dig visa som du är!
Sjung den ton, du fått, och svinga
Högre ej, än vingen bär.
Än en gång du måste lofva,
Att du aldrig *gör dig till.*
Hellre lägg dig ned att sofva;

Sof ihjäl dig, om du vill!

Vårens ankomst.

Nej för sju tusan! nu kan jag ej sitta
Längre i kammaren, dufven och matt.
Hjertat det hoppar och känslorna spritta,
Liksom en myggdans, så lustigt och gladt.
Nu börjar skogens orkester; och balen
Fjärlarna börja vid klang och musik.
Bäckarna *prata persilja* i dalen;
Ängarna öppna sin blomster-butik.

Kunde man blott uti skjortan spatsera,
Slippa ha frack med ofantliga skjört!
Fick efter smak man sin kropp motionera,
Plaska ibland uti sjön som en mört!
Eller i gräset bland gullvifvor rulla,
Eller i sanden, så solig och varm,
Eller vid bäckarnas vaggsång få lulla
Ljuft på naturens och frihetens arm!

Här uppå berget jag gratis får dricka
Kraft ur naturens balsamiska våg.
Hit borde Doktorn ungherrarne skicka,
Och ej till Telje att bada i tråg.
Här finns en brunns-kur för ryggmerg och lunga,
Fastän *sejouren* ej kostar en plåt.
Gapa! — och straxt är man frisk och vill sjunga:
”Friskare, raskare, Bröder framåt!”

Känn, hvilken ånga från björk och från tallar!
Känn, hvilken lifsluft i vindarnas smek!
”Friskt slår vårt hjerta och lifs-ådran svallar,”
Blott man begagnar naturens apthek.
Öppna dess farmakopé, för att läsa:
Känner du icke dig frisk på en gång? —
Nu satt en mygga sig fast på min näsa.
Det var just synd på min snillrika sång!

Calle, kär.

Kors hvad du är för en lustig gesäll!
Jag har fått nyheter röna.
Säg mig hur heter din lilla Mamsell?
Låt mig få ögna den sköna!
Jag hört berättas, att du blifvit kär,
Kär öfver öronen, just si så här!

Mins du ej sjelf hur du hånade jemt
Kärlekens ljufvare låga;
Huru du gäckade ständigt med skämt
Guden med pil och med båga.
Tro mig, han hämnas. Förutan all gräns,
Pipar han hjertan, och det så det känns.

Tankfull och blek har du blifvit, min Bror!
Kinkig och tråkig på köpet.
Säg om du nu uppå kärleken tror,
Sen du har *stannat i stöpet?*
Jo, jo! du skröt af att vara så kall,
Men, som du ser, så *går högmod för fall.*

Kära Bror Calle! slå grillerna bort!
Ljufligt som förr qvintilera!
Hellre än vara *om hufvudet kort,*
Passar dig glädjen långt mera.
Kom till pianot och suckarna spar;
Låtom oss sjunga en ”*glunt*” eller par!

Till Månen.

Så vänligt du skiner, förtjusande Måna!
Och likväl så tycks du förtäras af sorg.
Liksom, om du gick för att penningar låna,
Du står så fundersam på himmelens torg.
Hvad grämer ditt sinne, hvad sörjer du öfver,
Har du ej deruppe allt hvad du behöfver?

Den tanken rätt ofta mitt sinne har lättat,
Att aldrig deruppe man kan blifva pank.
Och gerna jag tror, hvad man har mig berättat,
Att himlen är sjelf en ofantelig Bank.
Der lånar man efter en helt annan skala,
Och bäst är af allt — att man slipper betala.

Härnere, du vet, hur man kilar och ränner,
Hvar gång man behöfver en fyrk eller två.
Om icke man *förr* brytt sig om sina vänner,
Så går man och frågar dem *nu,* hur de må.
Hos en får man afslag; och djupt ner i pannan
Man trycker sin hatt och styr kurs på en annan.

Så stökar man af till åtskilliga kanter,
Åt öster ibland, och åt vester ibland.
Och bäst som man stretar i *Kungsbackens* branter,
Så är man, för böfveln, vid *Hammarby*-strand.
Man måste gno unnan och durka och dyka,
Att högt upp i luften gatstenarne ryka.

Härnere behofvet beständigt oss tränger,
Och pengar förslå ej för menskornas ätt.
Det kommer sig deraf, att jordklotet svänger,
Att menniskan ej kan få sköta sig rätt.
Och polerna mellan hon skuffas och makas,
Att pengarna jemt utur näfvarna skakas.

Och tappar man något, så veta vi alla,
Att få det igen, är omöjeligt här.
Till jordklotets medelpunkt allt ting skall falla;
Och söka det der, blef ett rysligt besvär.
Och derföre är det ej svårt att begripa,
Hvarför man härnere är jemt uti knipa.

Likfullt är man katig och yfves och statar,
Och täflar i lyx uti landsbygd och stad. —
Men ack! söta Måne! förlåt, att jag pratar
Och stör din poetiska qvälls-promenad.
Men gerna, hvar gång jag dig ser, vill jag stanna
Och svärmiskt betrakta din glänsande panna.

God natt, vackra Måne! nu går jag till hvila,
Och sjelf går du ock i din moln-paulun.
Men kanske jag först öfver *Norrbro* bör kila,
Att inne på *Opris* mig taga en *"brun"*.
Sen går jag till kojs helt förståndigt att sofva,
Ty sömn är dock himmelens yppersta gåfva.

Till en sorgsen, missnöjd och bitter själ.

Min vän! tag verlden ej så tungt,
Se till, att hoppet dig ej sviker;
Tro ej, att denna jordens punkt
Är så eländig, som man skriker!
Du pjollrar: att *"det står ej till";*
Att *"du ej kan"* och *"rår ej för'et"* —
Ah prat! man kan allt hvad man vill —
Då rår man också på humöret.

Se upp! och se omkring dig sen!
Du har ju, hvad till lifvet hörer:
Två armar och superba ben
Och lön på stat och små dusörer.
Men ändå ligger som på byk
Ditt öga jemt — är det fasoner?
Nej! du har fått för litet stryk,
Och fått för mycket pretentioner.

Förblindad är du, om du tror,
Att ödet, hvarpå du vill skylla,

Skall stå, i strumpor och i skor,
Tillreds att dina anspråk fylla.
Då ej förnuft och religion
Förmå dig göra mindre bitter,
Då vet jag ingen ann' reson,
Än du får sitta, der du sitter.

Farväl! om du blott gråta kan,
Då hjelpa mina råd dig föga.
Afsäg dig namnet utaf *man,*
Köp snus mot ditt förgråtna öga;
Hyr in dig i en unken skrubb,
Och blunda för all verldens våda;
Sälj byxorna och köp dig stubb,
Och sjung: *"min gerning nådigt skåda!"*

Vänskapen.

"Vänskap! hjertats herrskarinna!"
Jag dig vill just ingenting.
Jag dig redan börjat finna
Vansklig här på jordens ring.
Lätt som stjerten på en skata,
Far du upp och ned. — Åh nej!
Adjö med dig! Du kan prata,
Men *"stå stark",* det kan du ej.

Jag din sanna tro har pröfvat;
Profvet höll du ej till slut.
Bäst du svor, så oförtöfvadt
Flög du uppå dörren ut.
Sista vännen som jag hade
Och som minnet gömt ännu,
Han blef rik och till mig sade:
"Adjö med dig, söta du!"

Så oss trohet vedergäller
Nästan lika öfver allt.
Bör man gråta? f .. n heller,
Man bör *taga saken kallt.*
Förr än hjertat mer skall picka
Och tro vänskapen om godt,
Förr så vill jag bror-skål dricka
Med den värsta Hottentott.

Du må gerna ha ditt värde,
Och för andra visa det.
Jag har nog af hvad du lärde,
Och behåller hvad jag vet.
Jag vill endast mig förskansa,

Mura till mitt hjertas hvalf. —
Tro på vänskap, är att dansa
Fåviskt kring den *gyllne kalf.*

Näsan.

Af alla ledamöter, om
Man granskade, ponera casus!
Finns ingen så vanlottad som
Den ledamot, som kallas Nasus.

Född till försakelse och drift,
Mer än det öfriga sällskapet,
Som monumentet vid en grift
Står näsan uppställd bredvid gapet.

Då munnen frossar då och då
Med gåspastej, champagne och tjäder;
Då får den arma näsan stå
Som Tantalus och sluka väder.

I glaset får han titta ner,
Der drufvan doftar liksom rosen;
Han lukta får — men vill han mer,
Så svaras honom: ”jo! på nosen!”

Han utsatt är för tusen puts,
Den gamla hedersledamoten.
Hur ofta i den värsta smuts
Blir icke näsan femte foten!

Hans lott alltjemt i lifvet var
Att hånas, skrattas åt och frysa.
Men tyngre voro dock hans dar,
Om han ej snusa fick och nysa.

En ära finnes dock bestämdt
För näsor, långa eller korta:
Det är, *att ansigtet är skämdt*,
I fall att Nasus vore borta.

Till Lina.

Om jag på jorden vore blott
En skald med konstens högre lott,
Då slog jag lyran väl i dag
Med evigt sköna slag.
Den skönsta ros på diktens stig
Jag ville gifva dig.

Men ack! med lyran i sin hand,

Min sångmö går med mig ibland
Och plockar blommor för mitt lif,
Blott som ett tidsfördrif;
Och jag är nöjd, det vet hon af,
Med minsta knopp, hon gaf.

Jag inga rim med O! och Ve!
Och inga läror har att ge.
Hvar nyckeln göms till himlens dörr,
Det vet ditt hjerta förr.
Och döden — ack! hvad vet jag mer,
Än du, om dess mystér?

Ett rum i sångens verld jag fått,
Men skalde-namn blef ej min lott.
Begär ej kransar då i dag,
En enkel blomma tag!
Jag sjunga vill en bättre sång
Då jag blir skald en gång.

Skål för Våren.

Våren är kommen!
Tycker du om'en? —
Ack! ja, han är för söt.
Pling, plang.
Glad och betagen,
Der bort i hagen,
Nyss jag en sippa bröt.
Pling, plang.
Stormarna ej mera våga knytta,
Svanorna från södern hemåt flytta,
Lärkan sjunger, vårens sqvallerbytta
Plingeli, klingeli, plingeli plang!

Der ängen sluttar,
Bäcken han skuttar
Liksom en geta-bock.
Pling plang.
"Bromsarna brumma".
Vindarna ljumma
Leka kring kind och lock.
Pling, plang.
Allt är lif och lust i skog och mossar.
Solen vinterns alla fästen krossar,
Står på himlens farstuqvist och blossar.
Plingeli, klingeli, plingeli plang!

Skalbaggar tumla,
Fjäril och humla

Fjeska för ängs-violn.
Pling, plang.
Qvick och nyfiken,
Löjan i viken
Leker ”*tittut*” med sol’n.
Pling, plang.
Björk och pil sig skynda att bekransa,
Mygg och harkrank kunna knappt sig sansa,
Orren spelar, kor och kalfvar dansa.
Plingeli, klingeli, plingeli plang!

I furuskogen,
Sval och förtrogen,
Våren sitt tempel har.
Pling, plang.
Tjädern orerar;
Härvid fungerar
Göken som klockar-far.
Pling, plang.
Han har vårens lofsång på sin tunga.
Trast och hämpling stämma in, i klunga.
Olle Strandberg kan ej bättre sjunga.
Plingeli, klingeli, plingeli, plang!

Hurra för våren!
Torka bort tåren!
Klara ditt öga! njut!
Pling, plang.
Kan du ej hoppas
När våren knoppas;
Borde du ha en stut.
Pling, plang.
Ack! hur kan man nu om sorger drömma?
Kunna tårar nu på alfvar strömma?
Nej! för våren låt oss glasen tömma!
Plingeli, klingeli, plingeli plang!

Wid Presidenten och Kommendören

P. Westerstrands

afresa till Paris, 1851.

(Sång i P. B.)

— —Men ack! vi sörja ej ändå,
Att Du far bort från Norden.
Vi hemma bli och hoppas på,
Att Du är hemsjuk vorden;
Och längtar så allt mer och mer

Till Nordens gamla riken,
Och ett, tu, tre, på båten ger
Den Franska republiken.

Der lefver folket oförskämdt,
Och för ett fasligt väsen:
I *val* och qval de lefva jemt
Och sjunga *marseljäsen.*
Der blir man grå, fast man är ung,
Af omsorg för nationen.
Här sjungs: ”*Bevara, Gud! vår Kung”!*
Ännu på gamla tonen.

Du älskar Sverge, liksom vi,
Hvi lemnar Du då roret
För vind och våg, på en gång, i
Brikoll och *Statskontoret?*
Det kan för Dig visst vara bra
Att slippa gå dess trappa; —
Men *Bacchi Barn* och *Barbara*
Bli också utan Pappa.

Storpappa! ställ dock glad och vis
Din färd till kontinenten;
Och helsa flitigt till Paris —
Ja, sjelfva Presidenten.
Han väldet hade i behåll
Och vore utan like,
Om han blott gjorde till *Brikoll*
Sitt hela vida rike.

Han tror väl han, som andra tro
Att här ej folk kan vara,
Att uti Sverge ulfvar bo
Och mygg och bromsar bara.
Var dock så god och ihågkom
Att slå omkull hans gloser;
Gör honom flat och tala om,
Att här finns ock — fransoser.

Farväl då till Din republik!
Vi stanna här på fjället.
Finns här ej mycket politik,
Så finns här punsch i stället.
På drufvorna derborta känn,
Och helsa vår Minister;
Men trifs Du ej, så kom igen
Till Dina Brikollister!

November.

Vintern kommer, hu! jag fryser!
Större brasa, mera ved!
Näsan som cinober lyser,
Isad är hvarenda led.

Molnen flyga, stormen hviner,
Fullblod är det spann, han kör.
Bore visar barska miner,
Är ej god att råka för.

Genom rymden, hvart jag granskar,
Snö och isbark strör han ut;
Slår med sina belgskinns-handskar,
Så det dånar i hvar knut.

Gamla Bore! gerna rasa,
Gerna dina snöslott hvälf!
Vid min lyra och min brasa
Trottsar jag hin håle sjelf.

Hur du verlden väldigt skakar,
Hur du sållar jorden hvit! —
Lyran klingar, elden sprakar:
Fåfängt, att du tittar hit!

Dina vindar gerna tjute!
Jag tar lugnt mig en pris snus.
Det må gerna storma ute,
Vi ha trefligt inom hus.

Yrvädret.

Jag vill spå,
Snö vi få.
Rysning stygg
Känns på rygg.

Värk och sting
Ner i tån.
Och en ring
Omkring mån.

Himlens pell,
Nyss så blå,
Hänger grå
Som en fäll.

Vargens tjut
Hörs på elf.
Katten sjelf
Vill ej ut.

Utåt ön,

Om ni ser,
Kors! hur snön
Vräker ner!

Luften våt,
Kall och sträf!
Lagom åt
Varg och räf.

Ej ett fjät
Vill jag gå:
Hunden må
Göra det!

Hellre tar
Jag en *klar,*
Och en *gök*
På försök.

Sen må snön
Bredas vildt
Öfver ön,
Som en filt.

Början, Fortgång och Slut.

Vi födas. Fåfängt vore det att klaga,
Att ingen frågar först, om vi behaga
Att blifva födda. Nej! till jordens zoner
Vi komma liksom skjutna ur kanoner;
Och presten läser öfver oss sin mässa
Och en nattmössa sätts uppå vår hjessa.

Man, oåtsporda, oss på jorden ställer
Och lindar in oss liksom karameller.
Se'n växa vi, få kolt och skallra redan,
Och krypa som små skaller-ormar sedan.
Se'n står man lull, blir stor; och många gånger
Vi längta att få skägg och polisonger.

Snart äro barndoms-lekarne försvunna.
Man yngling blir och tror sig allt ting kunna;
Man läser Cicero, får lärda miner,
Att ej få snufva kläds man i bottiner.
Man kurtiserar, och förr'n man vet ordet,
Har man peruk och tur på nattduks-bordet.

Man blir en *man i verken* och i staten,
Får lön, som räcker nätt och jemt till maten.
Man kan ej naken gå för vind och väder,
Hos skräddarn får man års-kredit på kläder.
Man gör visiter, blir bekant i husen,

Får fästmö, sen man varit kär i tusen.

Man gifter sig, och tror sig nu vid målet
Af all lycksalighet. Då börjas skrålet
Af barnpig-sånger, skramlor och trumpeter;
Och svärfar gör konkurs, fast rik han heter.
Qvartalet räcker ej, man måste låna;
Och skägg och polisonger börja gråna.

Nu har man in i ålderdomen dragit.
Alltjemt har hoppet ljugit och bedragit;
Och skulle bättre inkomster nu dugga,
Så har man inga tänder till att tugga.
Till barndoms-verlden man sin blick nu vänder,
Då man ej hade skägg, men bättre tänder.

Ej hjelper punsch och toddy mot podager
Och ej mot gikten, hur *”stor dos man tager”*.
Man klår sig bakom örat och funderar,
Hvarföre lifvet oss så grymt handterar.
Och summan blir af allt hvad vi erfarit,
Att det har *”möda och arbete varit”*.

Vi dö. Och fåfängt vore det att klaga,
Att ingen frågar först, om vi behaga
Att dö. Nej! då vi minst det ana,
Vi visas ut från lifvets vädjo-bana.
Och slutet blir, att ingen kan förklara,
Hvarfrån vi kommit, eller hvart vi fara.

Konung Midas.

Pan, den gamle herde-guden,
Herde-pipan tog en gång,
Spelade och blef vid ljuden
Hänförd af sin egen sång.
Fattad utaf skalde-yran,
På en sång-duell till slut
Guden med den gyllne lyran
Bjöd den oförvägne ut.

Vexelvis man striden förde.
Pan var viss om sångens lön.
Men Apollo lyran rörde,
Och dess klang var gudaskön.
Menniskor och gudar dömde
Priset åt Apollos ton. —
Midas ensam Pan berömde
Högljudt, emot all reson.

Att få stryk, var Midas nära,

Så befängdt stod han till boks.
Pan berömmet i all ära,
Pipan tog och sprang till skogs;
Såg utaf de skratt, som spridas,
Att det var åt fanders vändt. —
För sin smak fick konung Midas
Åsne-öron i present.

Betraktelser på en Bal.

Han var dock glad den gamla tiden:
"Den gamla tiden är mig kär!"
Det fanns ej då så mycket siden
Och glass och bjeffs och allt det der.
Visst hade han det lilla felet,
Att det för mycket kanske dracks.
Men, gubbar! det var lif i spelet
På *pikinicken* fordomdags.

Den tiden gick ej an att skolka
I dans, som nu, ty, unter uns!
Så kan man nu väl dansa polka,
Men ändå dansa som en luns.
Kadriljen, glad som en förhoppning,
Var dock en dans graciös och lätt.
Fransäs är blott ett slags förstoppning
Och trög och drumlig på allt sätt.

På bal man gick ej för att skräpa;
Man dansade af lif och själ.
Man fick, som nu, ej benen släpa;
Det var en pligt att dansa väl.
Och fanns förmågan ej, men viljan,
Man benen snart till lydnad tvang;
Man spegeln satte ner på tiljan
Till öfning uti battemang.

Hvad är vår tids dansanta fester
Med all sin yfverborna glans?
"Så tysta, som Egyptens prester",
Gå kavaljererna till dans.
Men ack! hvar yngling, för det mesta,
Är nu af dans ej road stort.
Orsaken är just ej den bästa:
Han hellre satt och spelte kort.

Till kavaljeren förr det hörde
En elegans i balens drägt.
I skor och strumpor, han sig förde
I valsen som en vestanflägt.

Nu med sin dame han gnor och flackar,
Och golfvet bågnar för hans kraft,
Nog vet man det: i tvåtums klackar,
Ullstrumpor, skägg och stöfvelskaft!

Men tiden sjelf är tung till sinnes,
Dess gång är ej så lätt som förr.
Det ystra, glada mer ej finnes,
Bekymret tittar i hvar dörr. —
Men ack! jag stämde ej min lyra
Till sorg- och klagotoner än.
Jag tror, att om blott Gud får styra,
Så blir nog verlden bra igen.

Innan man blir van.

Hemskt är lifvet. Outsägligt
Vild dess ocean;
Menskolifvet är odrägligt,
Innan man blir van.

Mörk dess farled — Gud skall veta!
Midt på ljusa dan;
Svår är vägen till att leta,
Innan man blir van.

Tungt det är att otack skörda
På vår lefnads-ban;
Tung är fattigdomens börda,
Innan man blir van.

Falsk är lyckan. Vederstygglig
Ofta hennes plan;
Penningknipan är ohygglig,
Innan man blir van.

Tungt är att betala borgen
För en fattig f—n.
Tro mig! tungt är att få korgen,
Innan man blir van.

Alltså mellan strid och tummel,
Oro och chikan,
Går man som en riktig drummel,
Innan man blir van.

Augias Stall.

Kung Augias aldrig jag glömma skall.
Tretusende oxar han hade på stall.
Man aldrig sågs bråka

Att sopa och måka.
Det gick som det gick, både vinter och vår —
Det blef icke rengjordt på trettio år.

Den tiden var Herkules, som man försport,
En hjelphustru, när det var frågan om stort;
Man aldrig sett maken.
Han åtog sig saken
Emot ett beting, om jag minnes, omtrent
Trehundrade oxar, om golfvet blef rent.

Ur Alpheus Herkules tog sig en klunk,
Och ledde, i aldra som saktaste lunk,
Den väldiga floden
Tvärs in genom boden;
Och stallet blef rent i hvarendaste nåt,
Och oxarne råmade *vivat* deråt.

Kung Augias sjelf, med sin lurfviga lugg,
Såg grönögd och flat genom fähusets glugg,
Hur rent han nu hade.
Men Herkules sade:
"Si så! låt mig få den belöning ni sagt;
Trehundrade oxar, det var vårt kontrakt!"

Kung Augias sade: "Trehundra? — Åh hå!
Det torde väl bli att besinna sig på.
Jag lög bara i er;
Det var fantasier,
Ett narri och ingenting mer, mon ami!
Ni måtte, für f—n! väl förstå raljeri!"

Men Herkules svarade endast: "jaså!
Mig lyster ock lära dig narri förstå." —
Och dermed han dubba'n
I skallen med klubban,
Att föga det fanns utaf nackben och skinn. —
Kung Augias hvit-ögat vände ut-in.

Men Herkules var om sin dagspenning mån.
På thronen han satte den aflidnes son.
Betaldt fick han redan,
Och murade sedan
Ett tempel för hvad han förtjent i ett stall.
Kung Augias aldrig jag glömma skall. —

Allt sedan låg Herkules jemt i krakel,
Höll spelhus med namn af *Olympiska spel,*
Och flöjde på murar,
Slog jättar och tjurar,
Drog *Cerberus* ur sitt ohyggliga hål —
Sist reste sig *stoder,* och brändes på bål.

Till Clara.

(Efter Thomas Moore.)

Se i mina ögon, sköna flicka!
Skall du se ett litet skönt porträtt.
Låt mig sjelf i dina ögon blicka,
För att se min bild på samma sätt.
Alltså ha vi, oskuldsfulla Clara!
Barn tillsammans — men i ögat bara.

En Sikters missöde.

Just Trettonde-dagen i fjol, Femtitvå,
Då blef det ett slädparti helt apropå.

Siktern tog sin frack och sin bästa sourtut;
Den ringaste fläck togs med kaffe-sump ut.

Han hyrde sig häst och en släde med fäll,
Och gick upp till Söder och bjöd en Mamsell.

Och tåget bar af genom Lagårdslands tull;
I fällen de mådde som perla i gull.

Se'n dansades glupskt, och det kan ingen tro,
Hvad man hade roligt på *Lidingö-bro.*

Men hastigt Mamselln, med en stämma så mjuk,
Kom hviskande ömt: ”Herr Sikter! jag är sjuk!

Jag måste till staden.” — Och genast Mamselln
I slädan bars ut och insveptes i fäll'n.

Om tinning och kind blef hon blek som en snö;
Siktern trodde jemt, att hans dam skulle dö.

Som ljungelden far, så han körde i traf.
På *Storgatan* straxt hon ett anskri uppgaf.

”För Guds skull”, hon skrek, ”ring i närmaste knut!”
Han ringde — och bums kom en Barnmorska ut.

Den sköna försvann, och det var kanske bäst: —
Siktern stod, i synen så lång som en häst.

Floden.

Jag vet en flod,
Som brusar jemt och aldrig stilla stod.
Utaf Guds egen hand,
Vid solens första brand,
Som öfver jorden sken

På blomstrens första skott,
Drogs dammen upp — och se'n
Har den i sekler gått,
Liksom den ännu går:
Den floden kallas *tid,* dess vågor kallas *år.*

Stjernorna.

Stjernor, stjernor! hvad jag älskar eder!
Då J blicken från er himmel neder;
I mitt hjerta vakna, på en gång,
Hopp och kärlek, gudafrid och sång.

Villsamt gick jag, sörjande på vägen,
Ensam, fattig, tröstlös och förlägen;
Hvart jag gick, från lyckans ynnest dömd,
Stod jag ständigt utestängd och glömd.

Jorden glömmer, kallt är verldens hjerta.
Glömmer himlen lika kallt vår smärta?
Så jag tänkte. — Känslan svarte: "nej!
Jorden glömmer, himlen glömmer ej."

Jag såg upp ur stoftets kalla näste,
Klar var himlen, stjernbeströdt dess fäste.
Toner hördes. I sin bojas tvång
Själen lyddes: det var hoppets sång.

Nu hvar gång ert ljus från himlen strömmar,
Fylls min själ af himlahoppets drömmar.
Nöjd med hvad mig ödets gunst beskär,
Har jag jorden, har jag himlen kär.

Och på jorden, fast bekymret trycker,
Vägen ej så villsam mer jag tycker.
Himlen syns mig öfver jordens däld,
Som en karta, till vår ledning ställd.

Lysen mig då, himlabarn! på vägen
Till min faders gudaborg, belägen
Bortom solen, dit min ande trår,
Till Olympens evigt gröna vår!

Natt och Tröst.

O! hur länge skall jag bida,
Huru länge skall mitt hjerta
Klappa endast för att lida,
Kämpa under sorg och smärta?
Sorgen är allena vorden

Menskan trogen, då hon ilar
Som en skugga öfver jorden
Och ett mål för ödets pilar.

Jag såg också nöjets fester,
Blandade mig in i hopen,
Och från öster och till vester
Hördes starka fröjderopen:
Men min själ fann ljuden tomma,
Fann ej tröst i yrans sånger;
Och som törnet, för en blomma,
Fann jag blott, för nöjet, ånger.

Och min själ är mörk som natten,
Och mitt hjerta bryts som hafven.
Månen lik, kring land och vatten,
Dystert stirrar jag mot grafven:
"Här skall lidandet försvinna",
Så ur grafvens djup det talar,
"Hit skall stormen icke hinna,
Här bor frid i skumma salar."

Helga jord! när vill du gömma
Stoftet af din son, som lider?
När skall jag en gång få glömma
I ditt sköte lifvets strider?
"Undan stormens våld, O! hör mig,
Ljufva död!" så suckar anden,
"Tag mig i ditt skepp och för mig
Till den stilla lugna stranden!" —

Så af nattens lugn omslutad,
Ibland dödens tysta vårdar,
Stod jag mot ett grafkors lutad,
Bedjande uppå dess gårdar:
Och en lindring ljuft sig lade,
Som en läkdom, kring min smärta,
Som om tröstens engel hade
Stigit ned uti mitt hjerta.

Och de heta tårar runno,
Och för ljuset i det höga
Skuggorna allt mer försvunno;
Klarare blef själens öga,
Och jag hörde toner klinga,
Som en sång af ljufva tärnor:
"Gråt ej! du skall snart dig svinga,
Segerkrönt, till dessa stjernor!"

Damon och Iris.

(Idyll.)
IRIS.

Säg för Guds skull, Damon lilla!
Älskade! hur är det fatt?
Säg min engel, mår du illa,
Handen darrar kall och matt?
Ömma herde! svara, svara,
Låt mig ej förtviflad stå!

DAMON.

Säkert jag förkylt mig bara,
Ty min mage kniper så.

IRIS.

Att dig bota, hvarje droppa
Ur mitt hjerta vill jag ge.

DAMON.

Gif mig hellre hafresoppa
Och en kopp med fläder-té.

IRIS.

I mitt öga kom och blicka!
Jag dig tusen kyssar ger.

DAMON.

Ack! en smörduk, bästa flicka!
Skulle lindra mig långt mer. —

Bäst de talde, bräkte fåren,
Och de märkte vargens svek,
Och på Damon restes håren,
Iris bara sprang och skrek.
Vargen skrämdes utur hagen,
Iris knöt sitt förkläds-band;
Damon straxt blef bra i magen,
Kysste Iris ömt på hand.

Må göra!

Damon skulle lammen föra
Uti mörka dalen ned;
Sad' till Iris: "gör så med!"
Iris log och sa': *"må göra."*

"Der i skuggan får man höra
Fogelsång så glad och fri,
Och då sjunga äfven vi."
Iris log och sa': *"må göra."*

”Kunde jag ditt hjerta röra!
Sköna Iris, blif min vän!
Vill du ej, så flyr jag hän.”
Iris log och sa’: *”må göra.”*

”Kan jag hoppas? låt mig höra,
Vill du bli min maka? svär
Mig din tro och haf mig kär!”
Iris log och sa’: *”må göra.”*

”Men om tvedrägt skulle störa,”
Sade Iris, ”på vår stråt,
Kunna vi ju skiljas åt?”
Damon log och sa’: *”må göra.”*

Skridsko-sång.

Nyss på sundets blåa vågor
Gungade min julle lätt.
Nu deröfver vintern spänner,
Som en brygga, isens slätt.
Raska gossar! utåt slätten
Sträcken af som stormens vind!
Skön är dagen:
”Solen glimmar blank och trind.”

Utåt fjärden går vår kosa,
Och dess golf är spegelklart.
Näsan, röd som *”hulda Rosa”,*
Svindlar vid en sådan fart.
Trän och stränder, berg och buskar
Flyga såsom moln förbi,
Och i isen
Sjunger det båd’ *hej* och *hi!*

Eja Bröder! nordens vinter
Är på fröjd och nöjen rik.
Orätt gör man då att säga:
”Vintern är med döden lik.”
Himlen sig i isen speglar,
Liksom i en silfver-bål.
Lustigt seglar
Man också på köl af stål.

O! jag saknar icke våren,
Saknar icke Floras park,
Der jag skar så månget, månget
Älskadt namn i trädens bark.
Än i isens silfver-skifva
Samma namns-drag ritar jag,

Och en cirkel
Drar jag om de kära drag. —

Hu! det snöar! namnen redan
Snö-väft täcke döljas i.
Hemåt, hemåt vill jag draga,
Isens spegel är förbi.
Till min flicka vill jag styra,
I dess kärlek söka hamn:
Vår och himmel
Drömmer jag i hennes famn.

Mitt Allt.

Hon, hvars bild mitt hjerta hyser,
All min sällhet innebär.
Hon är solen, som mig lyser,
Hon min lefnads engel är.

Mörker i min själ sig lade:
Ack! då kom hon som en vän;
Hennes blick sitt *”varde!”* sade,
Och mitt bröst blef ljust igen.

Utan henne, allt jag saknar,
Villsefar på tidens ström.
Hon är tanken, då jag vaknar,
Somnar jag, är hon min dröm.

Allt med henne har mitt hjerta,
Vingad gör hon tidens gång;
Hon är trösten i min smärta,
Hon är glädjen i min sång.

Besöket i Ådalen.

Der stod densamma hyddan ännu qvar,
I skuggan af den mörka furu-skogen
Vid elfven, som, uti min barndoms dar,
Hon fordom stod så vänlig och förtrogen.
Här hade Julia sitt blomster-land,
Här hängde björken öfver fönster-bågen,
Der lekte vi som barn vid elfvens strand
Och slogo *”smörgås”* på den blanka vågen.

Och hennes fader *mins jag som i går!*
Der han på trappan satt i sommarqvällen:
En vördnadsvärd, *”en vis med silfver-hår”,*
Som glänste hvitare än snön på fjellen.

Hans lif var ensligt, var en enke-mans,
Hans kropp herkulisk, fastän stödd på krycka;
Hans ålders fröjd var stugan, som var hans, —
Och Julia, hans lefnads bästa lycka.

Skön var hon, der hon växte glad och mild
I skogens land, guld-lockig som Aurora,
Som blyga sippan, der hon växer vild,
En älsklig *"härold för den unga Flora."*
Men ack! som blomman ofta tynar bort,
Då skarpa nordan andas uppå stängeln,
På plågans läger sjönk hon innan kort,
Och grafven gömde snart den hulda engeln.

Den gamle dog af sorg och ålderdom,
Af goda englar till de kära buren.
Och lutande stod hyddan nu och tom,
Och vågen slog mot den förfallna muren. —
Jag såg hur solen sjönk, och hjertats sår
Refs upp då vakan slog i furu-salen.
Jag bröt en blomma, krossade en tår,
Och flydde ur den minnes-rika dalen.

Sång 1844

Sjung, Svenska folk! med hjerta och med tunga,
Med friska toner, friska andar sjung!
Ty ringa är det ej, hvarför vi sjunga:
Det är för Oscar, Sverges dyre Kung.
Han folkets kärlek har, så långt J sporden,
Ty *rätt och sanning* älskar fosterjorden.

O, Konung! skönt belysas våra dagar
Af hoppets sol, ty ädel är Din själ.
Gör landet sällt, tag vården om dess lagar,
Med blicken fäst på fosterlandets väl!
Låt ljuset framgå, som det vill i Norden,
Ty *rätt och sanning* älskar fosterjorden.

Befrämja dem! och himlen skall Dig löna
Med mången fröjd, om *kronan än är tung,*
Ty Sveas varma kärlek skall Du röna;
Och folkets sång, "*Bevara, Gud! vår Kung",*
Genljuda skall bland fjellarna i Norden,
Ty *rätt och sanning* älskar fosterjorden.

Vårens Engel.

När den sköna våren nalkas

Och den tjusnings-rika lärkan
Jublande mot solen sjunger;
O! då fröjdar sig naturen,
Kastar slöjan af förklarad,
Speglande i Gud sitt anlet;
Och den solbeglänsta jorden,
Väckt ur långa vinter-sömnen,
Känner af en Gud sig lyftad
Närmare till himlens hjerta;
Och lycksalig i sin känsla
Smyckar hon sin barm med rosor,
Och hugsvalar med sin fägring
Oss inbyggare af stoftet. —
Derföre, när våren kommer,
Blir det morgon i vårt hjerta,
Och vid horisonten tindrar
Hoppets sköna morgonstjerna;
Och den friska himla-daggen
Duggar öfver lifvets blomma.
O! då flykta alla skuggor;
Det blir lättare att andas,
Ty en vår-luft blir vårt inre,
Der, i hänryckt andakts-jubel
Klingande, liksom en lärka,
Själen lyfter sina vingar
Till gudomlighetens lofsång.

Men med tårar i sitt öga,
Ty hon vet, att hon är bunden,
Beder hon till vårens engel:
”Broder! lossa mig ur bojan,
Ty jag längtar till min fader.” —
Engeln svarar: ”döden endast
Kan ur fängelset dig lossa;
Nyckeln är förtrodd åt honom.
Jag af himlen blott är skickad,
Till att trösta och hugsvala.”

Till de Sörjande.

Än en gång, och ofta, röfvar döden
Hvad med ömhet jorden fostrat har.
Späda skugga! ifrån lifvets öden
Fridens engel dig till himlen bar.
Han som sade: *”Låter barnen komma,*
Himmelriket hörer barnen till”!
Späda telningen af himlens blomma
I sin Faders lustgård sätta vill.

Ömma Moder! intet språk beskrifver
Och din sorg i bilder preglar ut.
”Pilten är ej död, han sofver”, blifver
Dock din saknads guda-tröst till slut.
Hulda Fader! med oändlig smärta,
Ser jag dig vid älsklings-grafven stå.
Skönt han hvilade vid edert hjerta,
Bättre hvilar han hos Gud ändå.

Tårar trösta. Som den vise gråter,
Gråten dock med evighetens hopp!
Stoftet dör. Blott för att släckas åter,
Tändas lifvets skönsta jul-ljus opp.
Anden lefver. Bortom solens strålar,
Genom grafven går hans pilgrims-tåg.
Dit gick sonen, ren som dikten målar
Nyfödd svan ur Urdas silfver-våg.

Nordens stjernor öfver grafven glöda,
Der han göms från sorger och besvär.
Frid och tröst i deras strål-glans flöda,
Då vår saknads turtur klagar här.
Låt oss gråta, ack! men låt oss hoppas,
Att de kära återse en gång,
Och der lifvets eterneller knoppas,
Stämma in i evighetens sång!

Sotarens Morgon-sång.

Högt på skorstens-murn
Sitter jag och ser,
Huru all naturn
Blomsterkransad ler.
Klar är himlen, morgonfrisk, och jorden
Är en härlig blomster-tafla vorden.

Öfver land och haf
O! hur doftar skön
Andedrägten af
Blomstrens morgonbön!
Solen vaknar, och dess öga skiner
Genom Thetis blåa säng-gardiner.

Men ur hafvets natt
Syns han redan gå:
Dagens konung satt
Gyllne kronan på.
Östern hviftar med sin röda fana;
Lifvets urverk går sin gamla bana.

Mörk min bana var,

Såsom grafven är;
Men till ljus den bar,
Såsom grafven bär.
O! det är som, väckt ur dödens lunder,
Genom öppna skyn jag såg Guds under.

Fader! du som ser
Till ett hjerta rördt,
Hör den bön, jag ber,
Som du hittills hört!
För den minste ibland jordens söner
Stängs din himmel ej, du hör hans böner.

Fader! hör mig då!
Med min ringa lott
Lär mig nöjd att gå,
Som jag hittills gått.
Är jag nöjd; hvad du ej ger deröfver,
Ger du säkert hvad mitt lif behöfver.

Nya året.

Välkommen främling! Fast jag dig ej känner,
Jag hälsar dock som vän med fröjd och hopp.
Om se'n vi skola skiljas såsom vänner;
Det få vi se vid målet af ditt lopp.
Jag vet ej ännu hvad du för i skölden:
Om du bär värman eller nordan-kölden
Inom ditt hjerta för mitt sanna väl.
Dock, hur som helst, du skall mig ej förtrycka.
Af tiden tigger jag ej lifvets lycka;
Från jordens dimmor lyfter jag min själ.

Från ljusets Fader kommer all god gåfva.
Mitt hjerta älskar att tro Gud om godt.
Jag vet hans löften hålla hvad de lofva,
Då jordens löften äro drömmar blott.
Jag vill ej börja året med att klaga,
Jag vill, med kärlek, af Guds kärlek taga
Hvar gåfva, som han ger, om än bekymrens lott.

Kom tid och öde, glädje eller smärta!
Den gode Fadren jag förtror mitt väl.
Förtröstans källa porlar i mitt hjerta
Och hoppets harpa klingar i min själ.
Jag lyssnar gerna till de toner klara;
Ty hjertats lycka fästad är dervid.
Och under lifvets korta vandrings-tid,
Behöfs väl mera, för att lycklig vara,
Än *tron på Gud* och i vårt hjerta *frid?*

Lifvets Vexlingar.

Strid och vexling menskan följa
Genom lifvets dunkla dröm,
Der vi ängsligt stå och skölja
Trasorna i tidens ström.
Än åt lyckan man sig gläder,
Än man naggas bit för bit,
Än man drifs för vind och väder,
Som ett yrfä hit och dit.

Lifvets gång är enahanda:
Ingen rast och ingen ro;
Är man född i Haparanda,
Skall man dö i Falsterbo.
Underlig är menskans vandel,
Om man den betraktar rätt.
Bäst man snusbod har och handel,
Sitter man på *taburett.*

Fåfängt går man här och koxar,
Att sitt öde se förut.
Är man född att mota oxar,
Blir man rik grossör till slut.
Stundom, för att gifmild vara,
Känner lyckan ingen gräns.
Mången ifrån fändrik bara
Knogat upp till excellens.

Så man ser ock mången vandra
Arbetsam, men dock i nöd,
Medan, uti lättja, andra
Simma uti öfverflöd. —
Roligt vore till att veta
På hvad grund det så är ställdt,
Att en del skall ha det feta
Och en annan stå på svält.

Dock, hvad kan det, på det hela,
Röra oss, jag fråga vill?
Ödets makter med oss spela
Utan att oss spörja till.
Fåfängt är det, att vi spana,
Hvarför ödet så befallt; —
Men det är ju menskans vana
Lägga näsan uti allt.

På min Födelsedag.

(Vid rakspegeln.)

Så är du född i dag, min vän!
För många herrans år.
Och gudskelof! du frodas än,
Fast spräckligt är ditt hår.
Men ack! du är ändå till slut
Så gammal ej, som du ser ut.

Nu sitta vi här *vis-à-vis*
Och titta på hvarann.
Min gubbe! du skall genast bli
Så snygg, du nånsin kan.
Det gäller visst ditt eget skinn —
Håll mun! nu skall du tvålas in!

Si så! nu är du blank och fin.
Tänd din cigarr och rök!
Din kind är slät som ett porslin,
Och hakan som en lök.
Sätt ljus uti ditt ögas glugg,
Var glad, stryk upp din gamla lugg!

Jag önskar dig än många år
Och allt hvad kärt och godt;
Och säkert om du lefva får,
Så dör du ej så brådt.
Se icke trumpen ut, gif akt!
Låt hjertat slå i munter takt.

För tungt bör man ej verlden ta,
Och den i skuggor klä.
Man bör väl något folkvett ha,
Då man ej blef ett *fä.*
Var glad, att du fått *mänsklig* mine —
Du kunde varit skapt som *s .. n.*

Jag tål ej folk, som blott till knot
Sitt hela sinne stämt.
Det kliar alltid i min fot
Att höra klagan jemt;
Som det blott fanns på lifvets stråt
Surlimpor, slottskansli och gråt.

Än är det soln, som är för varm,
Än är Guds dag för lång;
Än är det regnet, som gör harm,
Än är det vindens sång;
Än är vårt klot för rundt och skumt,
Än är det ödet, som är dumt.

Men dummast är ändå du sjelf,
Om allt i svart du såg.

Tror icke du, att tidens elf
Har guldsand i sin våg.
Kan du ej annat se, än mist,
Gå då och häng dig, först som sist!

Men du, som jag i spegeln ser,
Med blicken full af fröjd!
Det gör du rätt i, att du ler
Och tar din dag förnöjd.
Din tid med jemmer ej förspill:
Låt jorden dansa som hon vill.

Farväl! gå nu till dina värf
Med fröjd och ej med gråt.
I lifvets strid haf mod och nerf!
Så går din väg framåt.
Var lugn, gör rätt, var fast som stål! —
I qväll vi träffas vid en bål.

I Eden.

Fordom uti paradis
Lefde man på annat vis.
Sällskapslifvet var honnett,
Enkel var dess toilett.
Adam brukte, som vi hört,
Aldrig frack, men bara skjört.

Evas drägt var rätt och slätt —
Inga strumpor, ej schalett.
Håret som en schal hon bar,
Vaden såg man som den var.
Klädningstyg hon aldrig fått —
Fikonlöf till förklän blott.

Vår och sommar var det jemt,
Fogelsång och lek och skämt.
Sjelfmant växte skog och äng;
I hvar buske var en säng.
Ingen brandvakt hade lof
Störa nattron, då man sof.

Aldrig sörjde man för mat:
Ärter, sparris och spenat
Växte som den största skog,
Utan spade, harf och plog.
Räddisor som stora klot
Stötte man alltjemt emot.

Menniskan var oskuldsfull,
Hof-rätt fanns ej, och ej Tull.

Eva gick, som hon var van,
I sin lustgård hela dan.
Adam följde sin natur,
Drufvan sög och tog en lur.

Adam lefde med sin fru
Ett helt annat lif, än nu.
Ingen sorg man visste af;
Tiden gick i tripp och traf
Mellan hjertats O! och Ack!
Kyssar och persilje-snack.

Snart dock flydde lyckans rus
Fan kom in i Adams hus,
Tyckte om det som var bart,
Eva om hans äppel-kart.
Och så tog all glädje slut —
Adam fick en engla-stut.

Hvad är Informator?

En man af akademisk race,
Ett slags Apthekare, som krossar
Små kunskaps-frön, som med karbas
Ges in åt våra söta gossar.

Det i familjer är en sed,
Att han skall till för pojkar vara;
Och derför får han vara med —
Som en nödvändig *smörj-burk* bara.

Salongens ton han ej förstår,
Fast han sin halsduk sirligt knyter —
Och blyg till den grad, att han går
I farstun ut, när han sig snyter.

I kunskap ofta sadelfast,
Han stundom tillhör de tafatta;
Men också är han vanligast
I rangen näst familjens katta.

Skall det en utfärd stundom bli,
Och han får vara med i svängen,
Då sitter pojken inuti,
Och informatorn bredvid drängen.

Hans kall är tungt på många vis,
Och det stundom är så svårt att plugga
Latin i mammas *lilla gris,*
Som att få guds-ord i en sugga.

En informator, kära du!
Som till ett sådant kall är slagen,

Han bör ha tålamod som sju,
Och en *iskällare* i magen.

Bostället.

Min Gud, så trefligt! fyra rum
Och kök — och allt nyrepareradt!
Och fönsterrutor, nitton tum,
Just herrskaps-likt och väl rangeradt!
Här i sängkammarn får du lof
Att se, hur solen vänligt skiner —
Ack! titta! hvilken söt alkov
Med tryckta nettelduks-gardiner!

Amanda! om du vore här,
Och såg, hur jag går här och stökar!
Förmaket är rätt nätt, och der
Stå dina kära blomsterlökar.
I salen, blekröd till sin färg,
Murgrönan sig kring taket slingrar.
Pianot utaf *Söderberg*
Står blott och väntar dina fingrar.

Och hvilken utsigt! hulda kom!
Se holmen der vid *"prestens udde",*
Der solen just går ned, liksom
Hon tänkte ta den till sin kudde.
Och der hur vexla skog och slätt
Romantiskt mellan berg och byar!
Och vattnets spegel, violett,
Tar färgen utaf qvällens skyar.

Du kan ej tro, hvad jag är glad!
Af höns jag har en evig skara.
Tolf gäss i vassen ta sitt bad;
Och grisar präktiga och rara.
Der nere korna gå i bet,
Och *grålle,* tjudrad vid sin lina.
Hvar oxe, som vår prost, är fet,
Hvart får, som länsmans tjocka Stina.

Jag lycklig är på sätt och vis,
Men timmarne gå ändå sena.
Visst har jag här ett paradis,
Fast jag, som Adam, går allena. —
Men ack! då i sin blomster-skrud
Midsommarn firas gladt och värdigt,
Då för jag hit dig såsom brud —
Då först är paradiset färdigt.

Vår-rim.

O! hvad kip, O! hvad pip
Uti skog, uti dal,
Uti björk, uti al!
Det är klang i hvar knopp,
En fiol i hvar topp.
Trast och siska ha höjt
Hvar sin piccola-flöjt;
Och i granens karbas
Kuttrar orren sin bas.
Det är vår, det är vår!
I hvar åder det slår
Blott försoning och frid;
Det är kärlekens tid.
På hvar gungande gren,
Se, hur sött *liten-en*
Spetsar näpet sin mund
Med en ann' i förbund.
O! hvad pip, O! hvad kip!
Och en kyss, det är allt:
Ingen lysnings-anstalt,
Ingen bakelse-fest,
Ingen punsch, ingen prest.
Det är bröllop på stund,
Uti samma sekund,
Som man kysses på mund.
Ingen högvördig man
Nånsin klandra det kan:
"Det går an, det går an!"
O! du härliga vår!
Ingenting öfvergår
Din förtrollande kraft.
Sodavatten och saft,
Punsch och kosteligt vin
Och likör superfin
Är ett fnask, är ett noll
Mot den enklaste foll,
Mot den ringaste bit
Af din gröna habit.

Kors! hvad du är gentil,
Hvad du har för en grace,
Om man ser din profil,
Eller ser dig en face!
Hvad är guld, hvad är namn,
Hvad är allt hvad jag drömt
Om allt stort och berömdt,

Mot den öppnade famn,
Som du räcker mig ömt!
Låt mig hvila en stund
Just så här vid din barm,
Låt mig pussa på mund,
Låt mig drömma mig varm
Här på blommande strand,
Låt mig pussa på hand
Och förnimma din röst,
Full af kärlek och tröst!

Afskeds-skål till en Vän.

(”Movitz skulle bli Student.”)

Länge gick han på Carlberg,
Var lektor för kadetter,
Satte till båd’ merg och färg,
För att få kåren bätter.
Men i prat,
Kif och gnat,
Hvem kan bli belåten?
Och han sökte pastorat
Och gaf Carlberg på båten.

Ja! han var en man af verld,
Och rask och flink i gången.
Dito var han, fastän lärd,
En bjesse uti sången.
Han sjöng bra,
Kunde ta
Högt uti sopranen,
Och ett glas bland vännerna,
I trots utaf koftanen.

Skålen klingar. En och hvar
Af oss dig önskar lycka.
Från Carlberg du gerna far,
Och derför vi dig trycka.
Lycklig lott,
Att du fått
Lemna detta torra!
När du far, så far du blott
Från Sodom och Gomorrha.

Hade du blitt qvar, bevars!
Du fått, som mången fått det,
Kappa utaf sidensars
Och *kyrk-supen* på slottet.

Men du brast
Ut i hast,
Gamla satsen trogen:
Bättre ha en fogel fast,
Än hundra uti skogen.

Lycka till att omsorg ha
Om bostället på kullen,
Hönsen, att de värpa bra
Och fårena för ullen.
Visa dig
Presterlig,
Att man dig beundrar.
Jorda lik och brudpar vig
Och mässa, så det dundrar!

Unna gerna hvad du har,
Och flärdfri var för resten!
Mån om allt och sparsam var,
Men ej som ”*snåla presten*”!
Nykterhet,
Som du vet,
Hör till helga ordet;
Men du kan ju ha för det
Din aptitsup uppå bordet.

Sky all skrymtan som en pest,
Var fri och glad som dagen!
Nekas glädjen för en prest,
Så Gud välsigne kragen.
Men du har
Sinne qvar
Än af gamla stammen. —
Helsa Mor och Klockarfar
Och res i Guds namn! — Amen

I mån-skenet.

Melodi: ”Jag fattige Lappman”.

Förtjusande måna!
Litet pengar mig låna;
Ty förbi är nu vorden
Min kredit här på jorden.

Hin håle nu tar mej!
Alla svara: ”jag har ej.”
Och så ha mina björnar,
Klor och näbbar som örnar.

Barmhertige frater!

Himlahvalfvets dukater
Du behöfver blott sopa,
Och slå på mig en skopa.

Men slå dem så varligt,
Ty det kan vara farligt,
Att de klyfvas i kanten,
Som hos oss silfver-slanten.

Jag skall icke spara.
För jemförelsen bara,
Af den sort, som du sänder,
Visa för *Rikets Ständer.*

Men hjelp mig ur sorgen,
Du skall ärligt få borgen;
Få en suck uti bönen
Och inteckning i lönen.

Så menskan är vorden,
Född och uppfödd på jorden,
Att på *himlen hon hoppas,*
Tills i grafven hon stoppas.

Sorg, Bekymmer och Tröst.

Sorg och bekymmer äro jordens barn.
Vid tidens strömfall byggde de sin qvarn,
Att krossa menskors bröst i evig tid
Och mala sönder deras fröjd och frid.
Så länge tidens flod ej dämmes opp,
Går kugg i kugg i oafbrutet lopp.

Med hvarje hjerta, som i stoftet slog,
Den matas skall, och aldrig blir det nog.
Men ack! jag tänker: låt mig lida än!
Hvad qvarnen krossar, får jag nog igen;
Deruppe, hvarje fröjd, som här förgår
Som saffransbullar jag tillbaka får.

För hvarje qval på lifvets dunkla färd
Ha vi valuta i en högre verld.
Den trösten är en skänk, som hoppet ger —
Och jag beslutit att ej gråta mer.
Ty när jag rider uppå hoppets staf,
Blir färden ej så svår på tidens haf.

Jag färdas tryggt, och tänker som kung Ring:
”Den som är rädd, kan ju gå sjön omkring.”
Då böljan svallar och då stormen gnyr,
Jag vet, att det en annan är, som styr.
I hjertats bönkapell, jag faller ner

I djup tillbedjan — ack! hvad kan jag mer?

I en Karantäns-läkares Minnesbok.

(Med min bild.)

Snart ifrån lotsar, tull och karantän
Du far din kos med pulver och lancetter,
Tag då ett minne med dig hän
Bland dina öfriga porträtter.

När så du dväljes, från vår hafs-ö skild
Och vännerna i Tull- och Lotskontoren,
Glöm icke, då du ser min bild,
Den knubbiga Tullinspektoren!

Bland Esculapii söner sök ett namn,
Och följe lyckan dig, hvarhelst du landar!
Du har ett minne af *Sandhamn,*
Hvar gång du på recepter sandar.

Höst-sång.

”Ack! hvad vårt lif är eländigt!”
Bäst man har våren och sommaren fått,
Blir det ruskigt och vått:
Hösten kommer så brått
Och förstör oss båd’ in- och utvändigt.

Halfdöd går myran i sanden,
Hela naturen ser surmulen ut,
Som en pojke, som fått stut
Och magistern kört ut,
Och som byxorna bär uti handen.

Blommor och löf uti bundtar
Fösas af stormarnas sopqvast i sky.
Molnen jagas och fly,
Grå och tunga som bly;
Trast och siska ha glömt sina *”gluntar.”*

Östan med nordvesten turar,
Piper i skorsten, i vägg och i knut.
Genom rock och sourtut,
I galosch in och ut
Kilar regnet, och vadorna skurar.

Så, bäst jag tankarne samlar
Hemma, så blåser en il ut mitt ljus,
Stjelper bläckhorn och krus,
Tobaks-ask och kardus,

Och *”förgäfves i mörkret jag famlar.”*

Tempora tamen mutantur:
Hösten, som vintern, väl en gång förgår.
Under tiden man får
Söka tröst i en tår,
Och i the-vatten hos sina Tanter.

Modet man aldrig bör sänka,
Hur det än stormar i berg och i dal.
Har du sorger och qval,
Kan du ta din pokal
Och bekymren som kattungar dränka.

Otur, eller en Väns Bekännelse.

Att kortspel är ett sat-tyg här på jorden.
Hör, hvad i går mig hände på supén:
Jag slog mig ned vid ett af vira-borden,
Med två löjtnanter och en sjö-kapten.

”Jag spelar hvad point, som J behagen”,
Jag ropte. (Ack! jag bordt haft fem par spön!)
Men jag var glad och upprymd, ty på dagen
Jag hade just qvitterat ut min lön.

Som svärdshugg korten nu begynte falla,
Och hundra banko fanns i portmonain,
I nya, gula sedlar — men af alla
Fanns frampå natten ej en enda en.

Så går det till bland spelare så hvassa,
Som två löjtnanter och en sjö-kapten ...
Hårdt är att *tappa* så sin hela kassa;
Men *att gå hem,* är mycket värre se’n.

På Sandhamn.

På Sandhamn man har en och ann soiré;
Då kokas för syn skull en panna med thé.

Fruntimmerna dricka mot kylan en kopp;
Då börja de svettas i hela sin kropp.

Men herrarna tycka, att the’t är för lätt;
I koppen de hälla af cognac en sqvätt.

Man drager sin spader och tar sig en vhist,
För att få igen, hvad man tappade sist.

En röker sin pipa, en annan cigarr,
En tar sig en pris, och en knäpper gitarr.

Se'n bullas det upp både oxstek och kalf;
Knappt *helan* man fått, förr'n man vill ha en *half.*

Se'n niges och bockas till afsked i hast,
Och huset blir tomt, som det sopts med en qvast.

Men ute det blåser. — En Sandhamns-orkan
Ej blåser som folk, ty han blåser som fan.

Och bäst som man tror sig ha vägen för-ut,
Så blåser man ner emot krögarens knut.

I hörnet man får en ohyggelig by;
Fruntimmernas kjortlar de lyftas i sky.

Förargligt det är, ty det händer så snart,
Att hufvudet höljs, men allt annat blir bart.

Så kommer man ändtligen hem under tak,
Rätt glad, att man ej blåst i Östersjöns vak.

En Hvardags-historia.

Jag vill för Er en stroph berätta,
Som rolig är på sätt och vis;
Det var en Landskamrer för detta,
Som blef förtjust i en aktris.

Han köpte vagn, han köpte hästar,
Han gjorde allt för hennes skull.
Han lät brodera sina västar,
Och sminkade sitt gamla hull.

Han gjorde vers och sjöng till lutan,
Likgodt! han friar och får *ja.*
Aktrisen, hellre än bli utan,
Ansåg för bäst att honom ta.

Kamrern om allt det bästa trodde.
På ömhet syntes ingen brist;
Men midt emot i farstun bodde
Olyckligtvis en ung artist.

Den unga frun nu tycke byter;
Kamrerarns panna växer ut. —
Förlåt, att jag så här afbryter!
Men nu är visan verkligt slut.

Ny Föd-krok.

Jag tror, jag köper mig en fiol,
Konfonium och en stråke,
Och börjar spela från pol till pol

Och ta betaldt som hin håke;
Ty nu för tiden det lönar mödan
Långt mer att spela, än skaffa födan
På annat sätt.

Vår tid är stollig med sin musik,
Och noga är den ej heller:
Att koka soppa uppå en spik,
Rätt bra som konst-stycke gäller.
Ju mera tokigt musiken skenar,
Dess mera mynt man på den förtjenar
Hos publikum.

Hvar dag en ny speleman står opp.
Att han är bäst, är naturligt;
Ty ingen förr har gjort såd'na hopp,
Och stråken fört så finurligt;
De skönsta toner han vet att nypa. —
Man måste dit, om man än skall krypa,
Och höra på.

Hvar fiolist är elev, förstås,
Af Paganini så gerna.
Mot svårheten att på honom brås
Med stråken söker han spjerna.
Men ryktet skriker och folket springer;
Man strör ut guld, blott han rör ett finger
På violin.

Blott han är utländsk och har jargon,
Af konnässörerna redan
Hans namn upphöjs i en följetong;
Och på konserterna sedan
De friskt med handskarna applådera —
Handskmakarn skrattar och laskar flera
Till nästa gång.

Jag tror, jag köper mig en fiol,
Konfonium och en stråke,
Och börjar spela från pol till pol
Och ta betaldt som hin håke;
Ty nu för tiden det lönar mödan
Långt mer att spela, än skaffa födan
På annat sätt!

Flickans Dröm.

Högt solen stod på bergets topp
Med rosenfärgad kind,
Och blomman slog sitt öga opp
För kärlig morgon-vind.

Jag hornets skall i lummig skog
Ur fjerran hörde än.
På munter jagt Alexis drog,
Jag bad: ”kom snart igen!”

I dalens lugn jag satt mig ned,
Och band en krans så skön;
Och lärkan sjöng, och jag sjöng med
Min enkla morgon-bön.
Och bäcken slog dertill så gladt
Sin silfver-sträng och log
Åt eko, som på berget satt
Och ljudet återtog.

Men kransen, färdig längese’n,
Af mång’ förgätmigej
Mot qvällen börjar vissna ren.
Alexis kommer ej.
”Han kom ju dock med eldig blick,
Så glad hvar qväll till byss;
Har han nu glömt den kyss, han fick,
Den ed, han gaf mig nyss?” —

Uppriktigt sagdt, jag drömde så,
Ty allt var blott en dröm.
Alexis stod och lyddes på,
Så tyst och kärleks-öm.
Jag spritter upp, i sömn ännu,
Alexis hämnd jag svär. —
”Hvad fattas dig, hvi bannas du?”
Skrek han, ”jag är ju här!”

Lars-dagen.

(Till en *Banko*-gubbe.)

Ja! den skålen låt oss dricka,
Låt oss göra all vår flit!
För att pröfva sprund och svicka,
Har han bedt oss alla hit.
Låt oss då handla, att vi stå till svars:
Han skall nog minnas, att han heter *Lars.*
Gutår! gutår!

Här är trefligt utaf fanken,
Och en punsch så magnifik.
Mycket bättre än i Banken,
Mår man här på *Hindriksvik.*
Här kan man glömma, vid fuller pokal,
Kassor och mynt och diskont-reversal.

Gutår! gutår!

Långa tal vi alla hata,
Det hör ej till vår natur.
Hellre än att stå och prata,
Låt oss hellre dricka ur.
Då först så kunna vi rätt stå till svars,
Om bålen vi tömma i botten för *Lars.*
Gutår! gutår!

Besöket hos Frans.

”Knappast får jag *ja* och *nej!*
Kära broder, skälet säj!
Säg mig hvad du drömmer om?
Talet borta är, liksom
Döden sjelf förseglat det
Med sitt svarta riks-signet.”

”Det är just ett eget sätt
Att ha roligt. Hufvudet
Hänger emot jorden, matt
Som en sten i näsan satt.
Kors min Gud! hvad du ser ut!
Aldrig var du så förut.
Hvar är nu vår glada Frans?
Detta hufvud är ej hans.
Eller säg: har din profil
Formats om af Amors pil?
Söta Frans! blir man så der
Tråkig, då man blifver kär?”

Intet ord till svar jag fick.
Jag tog hatten straxt och gick.

Gossen och Flickan.

GOSSEN.

Ned från sin himmel
Daggperlan buren,
Vaggas af blomman i doftande skåln.
Stjernornas hvimmel
Rundt kring azuren
Lyser i natten de vandrande moln.

FLICKAN.

Hör! hvad det klingar
Mildt genom natten:

Säkert en engel ur stjernornas chor!
Hade jag vingar,
Flöge jag fatt’en,
Tvang honom blifva min vän och min bror.

GOSSEN.

Lyssna till lutans
Toner, som klinga,
Flicka! ditt lof utur kärlekens bröst!
Öppna på rutans
Galler och bringa
Nattliga sångarn ett svar på hans röst!

FLICKAN.

Himmel! hvi lågar
Kinden? hvi faller
Tåren i ögat vid tonernas gång?
Nej! jag ej vågar
Öppna mitt galler:
Gosse! var tyst med din nattliga sång!

GOSSEN.

Fjärlarna böja
Gyllene vingen
Kärligt kring blomstren i yrande smek —
Virka din slöja,
Natt! öfver tingen,
Att jag ej röjer de älskandes lek!

FLICKAN.

Tyst med din luta!
Klingande slagen
Äro för flickor en tjusande ros.
Fjärlarna njuta
Blomster-behagen,
Men se’n de njutit, de rymma sin kos.

GOSSEN.

Fåfängt bekymmer,
Flicka! dig plågar,
Dig vill jag älska till grånande höst!
Aldrig jag rymmer,
Evigt jag lågar:
Flamman är evig i sångarens bröst.

FLICKAN.

Må då så vara,
Gosse! men sakta,
Varsamt och tyst öfver häckarna spring!
Bullra ej bara,

Akta dig, akta,
Väck ej den slumrande verlden omkring!

Kyparen.

Kyparen är en Bacchi dräng
Med sitt förklä, framför magen.
Bittid uppe, sent i säng,
Är hans arbets-tid för dagen.

Först och sist bör han förstå,
Att det supas skall på fisken.
Som en skott-spol skall han gå
Mellan gästerna och disken.

Han bör, om sin syssla mån,
Tåla glåp-ord och chikaner,
Äfven om de komma från
Aldra gröfsta grobianer.

Till försvar han aldrig må
Fram bland salens gäster stiga.
Har han rätt så må han få
Visa tänderna, men tiga.

Utaf glas bör han, som strunt,
Kunna bära fyra paren.
Medvurst bör han skära tunt,
Och bre' tunt på kaviaren.

Vinet händer det så lätt
Att ha styrka af naturen.
Har han sett hur *Mästarn* spädt,
Bör han tiga såsom muren.

Blir han hungrig då och då,
När han ser hur andra tugga,
En bit mat han hugga må;
Men i lådan aldrig hugga.

Hafva kunder något sent
Setat qvar och pokulerat,
Bör han låtsa, allt framgent,
Som om ingenting passerat.

Men om sällskapet då kan
Knappt ta rätt på sina hattar,
Är han lyckligast, ty han
Räknar pengarna och skrattar.

Förr och Nu.

Jag lefver än — dock vill jag dö, och anden,
Med halflyft vinge, står på gränsen re'n
Och ser med längtan utåt helgonstranden,
Bepurprad utaf evighetens sken.
Med lögn hvart blad i tidens bok står skrifvet,
Och lifvet är blott död — men döden lifvet.

Snart verlden knöt med grafven min försoning,
Och idel ljus blef allt som midnatt var.
I grafven såg jag förr en fasans boning,
I verlden blott ett fält, som sällhet bar.
Väl mig! försvunnit har det falska hvimmel:
Nu verlden är en graf — men grafven himmel.

Fiskare-sång.

(Från Tyskan.)

Ack! fiskare-lifvet!
Hvad glädje, hvad mod!
Hvad godt blef oss gifvet,
Det gaf oss vår flod.
Ej födan vi grafva
I plogarnas fjät;
Vår bergning vi hafva
Af krok och af nät.

Vi söka vår föda
På lif och på död.
Vi dela hvar möda
Hvar fångst och hvar nöd.
I mosslupen hydda
Vår slummer är sval.
Mot solen oss skydda
Gullvide och al.

Der pryda vi tjället
Med blommor ibland,
Och golfvet, i stället
För matta, med sand.
Och gården är hägnad
Och putsad och röjd;
Der ha vi vår fägnad
Och frihet och fröjd.

Der gossarna springa
Med friskaste kind.
I täflan de svinga
Med morgonens vind. —
Då vintrarna fjettra
Den glimmande sjö,

De barfota klättra
I drifvornas snö.

Och flickorna kappas
Vid spiselens fot;
Då bindes och lappas
Den trasiga not. —
Än gno de om qvällen
Till grannarna ut;
Mor väntar på hällen,
Men somnar till slut.

Än fjerran vi fara
På gungande våg;
Då börja de klara
Qvällstjernor sitt tåg,
Och månen ses spegla
I djupet sin bild:
Hur långt vi än segla,
Han följer dock mild.

Än stormarna fösa
De böljor med hot;
Knappt döden vi ösa
Med öskaret mot.
Fast vindarna sjunga
I mast och i tåg,
Vi oförskräckt gunga
På skummande våg.

Men Gud, som kan väcka
Den hotande död,
Kan hjelpen ock räcka;
Han känner vår nöd.
Med himlen förtrolig,
Hvem klandrar sin graf?
Den reds lika rolig
I mull och i haf.

Vid en Väns Död.

Nyss i kretsen af de kära
Satt den *hädangångne* qvar,
Och hans lif var idel *ära;*
Redbarhet hans rikdom var.
Men vi lärt oss här i skolen
Lifvets lexa utantill:
Allt är vanskligt under solen,
Döden kommer när han vill.

Och han kom, och handen lade
På hans bröst, och vingar band,
På hans skuldra — och den *glade*
Flydde till de frias land.
Der är godt och skönt att vara;
Dunklet skymmer ej hans syn.
Från sin post han flyttat bara
Till en högre ofvan skyn.

Men hans rum i våra leder,
Skall det fyllas snart? — O nej!
Silfverhårig tro och heder
Glömmas af hans vänner ej.
På den graf, som honom söfver,
Minnet dock af hvad han var,
Se'n hans stoft vi skoflat öfver,
Dröjer som en stjerna qvar.

Det är sorg uti hans boning,
Der som glädjen trifdes förr.
Döden känner ej förskoning,
Se'n han klappat på vår dörr.
Barn och Maka! tårar bränna
På Er kind; — ja! gråten ut!
För vårt hjerta vi ej känna
Någon bättre tröst till slut.

Sångens tröst.

Jag lifvets yttre fröjd försakar
För diktens inre, ljusa verld,
Der ingen sträng cherub bevakar
Dess gröna lundar med sitt svärd;
Der vårens silfver-bäckar flyta
Vid näktergalens afton-drill; —
Der vill jag blyga blommor bryta
Och kransar ge åt hvem jag vill.

När yttre verlden vill förskjuta
Och ingen blomma unna mig;
Då skall jag frid och kärlek njuta
På diktens varma blomster-stig.
Då stormen går kring berg och dalar
Och lyckans gyllne lust-gård stängs;
Mig sångens stilla fröjd hugsvalar
Och sjunger orons barn till sängs.

Innehåll: